

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a v právnej veci navrhovateľa: **A.**, nar. X. v G., palestínskej štátnej príslušnosti, naposledy bytom v zahraničí: G., zast. advokátom Mgr. M., M. proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU- 1332//PO-Ž/2007 zo dňa 11. septembra 2007, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 269/2007-27 zo dňa 10. júna 2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 269/2007- 27 zo dňa 10. júna 2009 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-1332//PO-Ž/2007 zo dňa 11. septembra 2007, ktorým odporca podľa ustanovenia podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona č. 480/2002 Z.z o azyle a zmene

a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu a rozhodol, že v jeho prípade neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom do 31.12.2007, ďalej len zákon o pobyte cudzincov) do Palestíny. Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany a pre rozhodnutie o prekážkach vyhostenia do krajiny pôvodu podľa osobitného zákona. Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci.

Krajský súd k námietke nedostatočne zisteného skutkového stavu veci uviedol, že odporca aj vo vzťahu k bezpečnostným rizikám návratu do Palestíny, včítane pásma Gazy, vyhl'adal a do spisu založil značný počet správ, pochádzajúcich z rôznych zdrojov a to tak oficiálnych ako aj agentúrnych, preto námietka nedostatočného zisteného stavu veci je podľa krajského súdu nedôvodnou.

K námietke nezrozumiteľnosti a nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odporcu krajský súd uviedol, že táto námietka je účelovou, nakoľko odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je v súlade s § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb.. Obsahuje opis zisteného stavu veci, vychádzajúci o krajine pôvodu navrhovateľa, ako aj z obsahu informácií o krajine pôvodu navrhovateľa. V časti odôvodnenia, týkajúcej sa napadnutých výrokov rozhodnutia odporca jasným, logickým a zrozumiteľným spôsobom uviedol z čoho pri týchto výrokoch vychádzal, ako hodnotil zistený stav veci a prečo rozhodol tak, ako to uviedol v jednotlivých výrokoch.

K námietke, že odporca nesprávne označil Palestínu ako štát do ktorého je možné navrhovateľa vyhostiť, krajský súd uviedol, že je skutočnosťou, že Palestína (Palestínske autonómne samosprávne územia) ako regulárny štát nejestvuje. Je však skutočnosťou, aj to, že i keď z pohľadu medzinárodného postavenia v obmedzenej forme de facto existuje, resp. vystupuje ako samostatný štátny útvar. Tomuto konštatovaniu zodpovedajú aj diplomatické styky, ktoré medzi Palestínou a Slovenskou republikou nadviazané 1.1.1993,

kedy Palestína uznala Slovenskú republiku, pričom ČSFR uznala Palestínu už 15.5.1988. Palestína má na Slovensku aj svoje veľvyslanectvo, pričom veľvyslanectvo SR v Izraeli je súčasne zastupiteľským úradom aj pre Palestínu. Z uvedeného podľa krajského súdu vyplýva, že výrok o neexistencii prekážky administratívneho vyhostenia navrhovateľa do Palestíny je akceptovateľný. Krajský súd zároveň poznamenal, že odporca týmto výrokom nerozhodol o administratívnom vyhostení navrhovateľa.

K námietke, že navrhovateľovi bola odňatá možnosť oboznámiť sa s obsahom spisu pred vydaním rozhodnutia krajský súd uviedol, že navrhovateľ v závere pohovoru, vykonaného s ním u odporcu dňa 17.6.2007 výslovne uviedol, že sa tohto svojho práva vzdáva. Nad rámec uvedeného krajský súd poukázal na to, že zástupca navrhovateľa až dňa 20.7.2007 doručil odporcovi plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa v azylovom konaní, na základe ktorého zástupca navrhovateľa 21.8.2007 do spisu nahliadol. Stalo sa tak pred vydaním rozhodnutia vo veci, pričom od času nahliadnutia do spis do času vydania napadnutého rozhodnutia neboli do spisu zaradené žiadne nové materiály a neboli v konaní vykonané žiadne procesné úkony.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci vo vzťahu k napadnutým výrokom uviedol, že pokiaľ ide o neposkytnutie doplnkovej ochrany navrhovateľ nebol nikdy v krajine svojho pôvodu trestne stíhaný, a teda mu nehrozí uloženie či výkon trestu smrti. Nikdy nemal so štátnymi či neštátnymi subjektmi žiadne problémy a teda niet dôvodu sa domnievať, že by sa po svojom prípadnom návrate stal objektom neľudského či ponižujúceho zaobchádzania. I keď situácia v pásme Gazy podľa správ o krajine pôvodu nie je stabilnou (tak vo vzťahu k tam pôsobiacim hnutiam Hamas a Fatah, ako aj vo vzťahu k štátu Izrael) nie je možné hovoriť o ozbrojenom konflikte v zmysle § 2 písm. f) zákona o azyle.

Krajský súd poznamenal, že odporca správne vychádzal zo správ, ktoré sa obsahovo viazali k času vydania napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ išlo o vyslovenie neexistencie prekážok administratívneho vyhostenia do Palestíny, v konaní nebolo podľa krajského súdu preukázané prenasledovanie navrhovateľa a preto niet dôvodu sa domnievať, že by sa navrhovateľ stal jeho objektom po svojom prípadnom návrate do krajiny pôvodu. Navyac podľa správ o krajine pôvodu, palestínsky navrátilci sa pri svojich návratoch nestretávajú so zlým zaobchádzaním. Otázka

vstupu na palestínske územia nie je predmetom rozhodnutia odporcu a v prípadnom administratívnom rozhodnutí o vyhostení bude rozhodovať iný administratívny orgán ako odporca.

Pričom osobitne vzhľadom k neustále sa meniacej situácii v Palestíne bude jeho zákonnou povinnosťou opätovne vyhodnotiť splnenie predpokladov prípadného vyhostenia.

Krajský súd napokon poukázal na to, že navrhovateľ nemá skutočný záujem na azyle, resp. získaní inej formy medzinárodnej ochrany, pretože nevyčkal na rozhodnutie odporcu o jeho žiadosti o azyl, azylové zariadenie opustil v čase, keď ani jemu ani jeho zástupcovi nebolo rozhodnutie odporcu ešte doručené.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie, v ktorom poukázal na to, že v pásme Gazy, z ktorého navrhovateľ pochádza, je neustále napätie spôsobené konfliktom medzi hnutiami Fatah a Hamas. Politická situácia v krajine je nestabilná a neustále sa mení. Konflikty majú rozmery vnútroštátneho konfliktu a nemožno tvrdiť, že súčasná situácia v krajine nepredstavuje vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby.

V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie odporcu č. ČAS: MU-863/PO-Ž-2007 zo dňa 20.7.2007, ktoré bolo vydané 3 mesiace predtým, čo bolo vydané rozhodnutie odporcu vzťahujúce sa na navrhovateľa. V uvedenom prípade bola žiadateľovi o azyl, ktorý pochádzal z pásma Gazy poskytnutá doplnková ochrana. Odporca pritom vychádzal z tých istých relevantných správ o Palestíne ako v prípade navrhovateľa.

Zdôraznil, že medzi uvedeným porovnateľným prípadom a prípadom navrhovateľa nie je žiadny taký rozdiel, ktorý by odôvodňoval vydanie odlišného rozhodnutia. Naviac v predmetnom rozhodnutí odporca považoval navrhovateľa za osobu bez štátnej príslušnosti, v prípade navrhovateľa, napriek tomu, že tento to namietal považoval za osobu palestínskej štátnej príslušnosti.

Pri rozhodovaní o existencii prekážok vyhostenia je dôležité posudzovať situáciu navrhovateľ vo vzťahu k štátu jeho pôvodu. Pri Palestíne nemožno hovoriť o štáte. Preto je navrhovateľ osobou bez štátnej príslušnosti a nie je osobou palestínskej štátnej príslušnosti,

tak ako to uviedol odporca a následne aj krajský súd. Poukázal na to, že Palestína nie je štátom v zmysle medzinárodného práva, nie je uznaná medzinárodným spoločenstvom ani SR. Preto nie je možné navrhovateľa vyhostiť do krajiny, ktorá neexistuje.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť v celom rozsahu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Zopakoval argumenty pre ktoré rozhodol negatívne o žiadosti navrhovateľa o poskytnutie doplnkovej ochrany ako aj ohľadne výroku o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona. Poukázal na to, že postupoval v oboch prípadoch (v prípade navrhovateľa ako aj v prípade porovnávanom) individuálne, pričom nepovažuje oba prípady za skutkovo zhodné.

K námietke právneho zástupcu navrhovateľa, že navrhovateľa nemožno vyhostiť do neexistujúcej krajiny odporca uviedol, že je síce pravdou, že Palestína ako štát nie je medzinárodne uznávaná, avšak palestínske územia v Izraeli sú aj medzinárodným spoločenstvom považované za samostatné územia, ktoré majú vlastnú samosprávu, vládu, prezidenta a palestínskym utečencom je poskytovaná ochrana zo strany OSN.

Odporca poukázal na to, že z článku 1D Konvencie z roku 1951 vyplýva, že táto Konvencia sa netýka osôb,, ktoré v súčasnosti dostávajú ochranu alebo pomoc od iných orgánov alebo agentúr OSN, než je Úrad Vysokého komisára OSN pre utečencov. V čase odchodu navrhovateľ z územia Gazy bola takáto pomoc prostredníctvom špecializovanej agentúry OSN pre utečencov z Palestíny na Blízkom východe – UNRWA poskytovaná, bola poskytovaná aj v čase vyhlásenia navrhovateľa o tom, že žiada o udelenie azylu, teda na navrhovateľa sa vzťahuje vylúčenie zo štatútu utečenca podľa uvedenej klauzuly. Napriek tomu odporca sa zaoberal žiadosťou navrhovateľa o udelenie azylu z pohľadu Konvencie z roku 1951 a zákona o azyle a zistil, že navrhovateľ v posudzovanom období nespĺňal podmienky pre udelenie azylu ani na poskytnutie doplnkovej ochrany.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho

pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20. októbra 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 8 písm. a/ zákona o azyle a (v znení účinnom do 31.12.2007) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných **alebo** náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/).

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlíži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d), vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu. 9a)

Podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku týkajúcich sa výrokov o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutí o neexistencii prekážok jeho

administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť rozhodnutia odporcu v napadnutých častiach.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nesplnením zákonných podmienok. Poukázal na to, že v zmysle § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelil azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia. Vychádzal z ustanovenia § 2 písm. f/ zákona o azyle, ktorý pojem vážneho bezprávia definuje a poukázal na výpoveď navrhovateľa, ktorý potvrdil, že nikdy nebolo proti nemu vedené trestné stíhanie, nebol väznený, zatknutý alebo zadržaný a nemal žiadne problémy so štátnymi orgánmi, nebol vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Odporca uviedol, že síce pretrváva napätie, spojené s úsilím o vytvorenie samostatného štátu, avšak všeobecná situácia v pásme Gazy je v súčasnej dobe relatívne stabilizovaná. Prebiehajú ozbrojené zrážky medzi príslušníkmi dvoch palestínskych hnutí Hamas a Fatah, avšak tieto nie sú priamo namierené voči civilnému obyvateľstvu, ale ide v podstate o boj o moc v regióne. Nakoľko sa navrhovateľ nezapájal do žiadnych aktivít, ktoré by mohli ohroziť jeho bezpečnosť, nie je podľa odporcu dôvodný predpoklad, že v prípade návratu do Palestíny, by mohol byť vystavený vážnemu bezpráviu, krutému, či neľudskému zaobchádzaniu zo strany štátnych orgánov, či iného obyvateľstva a takému nebol vystavený ani pred odchodom z Palestíny.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu, (informácie Spolkového úradu pre utečencov Nemecko z júna 2006, internetové stránky o základných informáciách o Palestíne, články UNHCR týkajúce sa situácie v Palestíne, informácie zo Semináru Slovenskej spoločnosti pre zahraničnú politiku a aktuálnych aspektov týkajúcich sa situácie na blízkom východe so zameraním na izraelsko-palestínsky konflikt z roku 2006, odpovede MZV SR na otázky MÚ MV SR, odboru dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce z roku 2006, Analýzy I migrácii a krajinám Švajčiarskeho spolkového úradu pre migráciu z roku 2005, správy o dodržiavaní ľudských práv za rok 2006 vydané Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu MZV USA zo dňa 6.3.2007), z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu

so zameraním na posúdenie žiadosti navrhovateľa v súvislosti dôvodmi, pre ktoré žiadal o udelenie azylu, v súvislosti s dôvodmi pre poskytnutie doplnkovej ochrany a na možné riziká návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Z obsahu administratívneho spisu (z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 17.6.2007) vyplynulo, že navrhovateľ uviedol, že z Palestíny odišiel za lepším a bezpečnejším životom. Ten by chcel nájsť v niektorej európskej krajine, kde by sa chcel zamestnať a pokojne žiť. Uviedol, že život v Palestíne je veľmi ťažký, nakoľko sú tam nepokoje.

Na otázku, či mal v Palestíne problémy so štátnymi orgánmi, súdmi, políciou, uviedol, že žiadne problémy nemal.

Na otázku čoho sa obáva v prípade návratu do krajiny pôvodu, odpovedal, že sa obáva celkovej situácie, ktorá tam vládne.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj súd prvého stupňa vychádzali, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny záver o tom, že v prípade navrhovateľa neboli splnené zákonné podmienky pre poskytnutie doplnkovej a nezistil skutočnosti, ktoré by bolo možné považovať za prekážku jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom do 31.12.2007, ďalej len zákon o pobyte cudzincov) do Palestíny, nepochybil, a krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporcu v napadnutých častiach z týchto dôvodov za zákonné.

Podľa odvolacieho súdu záver odporcu o tom, že navrhovateľ nespĺnil zákonné podmienky na poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle je vecne správny a krajský súd nepochybil, keď jeho rozhodnutie potvrdil.

Zmyslom a účelom inštitútu doplnkovej ochrany je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa

do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Odvolací súd k záveru, že odporca aj v tej časti rozhodnutia, ktorou rozhodol o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do Palestíny podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov náležite zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle. Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach na tento správny záver odkazuje. Je potrebné tiež zdôrazniť, že existenciu prekážky vyhostenia podľa osobitného predpisu posudzoval odporca správne nie k dobe, kedy navrhovateľ krajinu opustil, ale k dobe svojho rozhodnutia a v postupe odporcu a jeho záveroch nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Odvolacia námietka právneho zástupcu navrhovateľa ohľadne výroku o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia navrhovateľa, podľa ktorej pri rozhodovaní o existencii prekážok vyhostenia je dôležité posudzovať situáciu navrhovateľa vo vzťahu k štátu jeho pôvodu, pričom pri Palestíne nemožno hovoriť o štáte, preto nie je možné navrhovateľa podľa uvedenej námietky vyhostiť do krajiny, ktorá neexistuje, považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť, že rovnako ako krajský súd aj odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľ je žiadateľom o azyl, ktorý prichádza z palestínskeho územia, ako sám v dotazníku žiadateľa o azyl zo dňa 17.6.2007 uviedol, je štátnym príslušníkom Palestíny. Z tohto tvrdenia odporca pri rozhodovaní a pri posudzovaní situácie v krajine pôvodu aj vychádzal, pričom krajský súd v napadnutom rozhodnutí obsiahle vyložil, prečo je výrok o neexistencii prekážky administratívneho vyhostenia navrhovateľa do Palestíny je akceptovateľný. Zdôraznil, že Palestína nie je medzinárodne uznávaným štátom (Palestínske autonómne samosprávne územia), teda ako regulárny štát nejestvuje. Je však skutočnosťou aj to, že z pohľadu medzinárodného postavenia v obmedzenej forme de facto existuje, resp. vystupuje ako samostatný štátny útvar.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že odporca posudzoval pri rozhodnutí o prekážke administratívneho vyhostenia situáciu navrhovateľa z hľadiska všetkých zákonných kritérií, a pokiaľ tieto posudzoval vo vzťahu ku krajine pôvodu, za ktorú navrhovateľ označil Palestínu a vychádzal z tvrdenia navrhovateľa, že je jej štátnym príslušníkom, nepochybil, pokiaľ na základe vykonaných dôkazov, po ich vyhodnotení ustálil, že v prípade navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia do Palestíny.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že otázka administratívneho vyhostenia navrhovateľa do krajiny jeho pôvodu, nie je predmetom rozhodnutia odporcu a nebola ani predmetom preskúmvacieho konania, pričom v administratívnom konaní o jeho vyhostení, pokiaľ k nemu dôjde, bude zákonnou povinnosťou príslušného orgánu, ktorým však nie je odporca, opätovne posúdiť otázku štátnej príslušnosti navrhovateľa a vyhodnotiť splnenie predpokladov prípadného vyhostenia do krajiny jeho pôvodu. V predmetnom konaní sa bude musieť príslušný štátny orgán vysporiadať s uvedenými námietkami navrhovateľa, ktoré však presahovali rámec súdneho prieskumu v tomto konaní.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil. Rozhodnutie odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutí o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona považovať za zákonné a rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 20. októbra 2009

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová